

Adorace pro mládež a za mládež

Kněz vystaví Eucharistii

Píseň

Úvodní promluva

Pane Ježíši, jsme tady a chceme se modlit za sebe navzájem. Chceme Tě prosit za tuto farnost a za mládež celého děkanátu. Chceme Tě chválit. Chceme Ti děkovat. Teď, ve chvíli ticha, se dotkni našich srdcí, abychom nebyli zatvrzelí. Utiš také naše mysli, abychom se dovedli soustředit.

Ticho

Ježíši, jsi nyní zde. Vše vidíš a znáš. Nesmírně mne již od věčnosti miluješ. Silou své milosti mne k sobě stále přitahuješ...

Klaním se Ti, Pane Ježíši, a chválím tě. Pevně věřím, že jsi zde přede mnou. Jsi zde živý, skrytý v posvěceném chlebu. Pravý Bůh a pravý člověk...

Klaním se Ti celou svou bytostí: tělem, duší, srdcem a všemi svými schopnostmi...

Svěřuji se Ti a plně se Ti odevzdávám. Zasvěcuji Ti každý okamžik svého života...

Ježíši, Ty víš, co mi leží na duši, co mne tísní a mučí, pálí a bolí...

Klaním se Ti, Ježíši, a prosím Tě, odejmi ode mne všechnu rozechvělost, únavu, ospalost, tíseň, starost, potíže, muka, bolesti...

Klaním se Ti, Ježíši. Děkuji Ti, že máš pro mne vždycky čas a že mne očekáváš.

Klaním se Ti všude, po celém světě, ve všech kostelech a ve všech kaplích...

Klaním se Ti ve všech, kteří Tě nyní hledají, kteří se Ti klaní...

V tuto chvíli Ti zasvěcuji všechny lidi a všechny vkládám do Tvých rukou. Učiň se mnou vše, co ve své svaté vůli zamýšlíš...

Píseň

Chvála

Ty jsi svatý Pán, jen ty jsi Bůh, jenž dělá zázraky.
Ty jsi silný.
Ty jsi veliký.
Tys nejvyšší.
Tys všemocný král, Otče svatý, Králi nebe i země.
Tys trojí a jediný, Pán a Bůh, všechno dobro.
Ty jsi dobro, všechno dobro, nejvyšší dobro, Pán a Bůh, živý a pravý.
Tys láska a milování.
Ty jsi moudrost.
Tys pokora.
Tys trpělivost a krása.
Tys jistota.
Ty jsi pokoj.
Tys radost a veselí.
Ty jsi spravedlnost a mírnost.
Tys všechno bohatství, které potřebujeme.
Tys laskavost.
Tys ochránce.
Ty jsi strážce a obhájce.
Ty jsi síla.
Tys osvěžení.
Tys naše naděje.
Tys naše víra.
Tys naše láska.
Tys naše velká sladkost.
Tys náš věčný život, veliký a podivuhodný Pán,
všemohoucí Bůh, milosrdný Spasitel.

Ticho

Chceme tě nyní chválit Pane. Budeme odpovídat: **Chvála Tobě, Pane.**

Chválím Tě, Pane, pro Tvou dobrotu a krásu, která je skrytá a Ty ji ukazuješ, komu a kdy chceš.

Chválím Tě, protože vždy jednáš podle svých moudrých úradků (úradek=Boží plán), které jsou nám lidem nesrozumitelné.

Chválím Tě, protože Ty jsi, Ty jsi Jediný, Pravý a Silný. Ty jsi veškerý pramen a smysl všeho života a všeho stvoření.

Chválím Tě, Pane, že Tvé cesty jsou tak podivuhodné.

Chválím tě, že působíš v našich životech a skrze ně.

Píseň

Díky

Pane Ježíši Kriste, ty jsi řekl: "Já jsem živý chléb, který sestoupil z nebe." Děkujeme ti, že naše katolické chrámy mají své živé srdce ve svatostánku, kde nám věčné světlo připomíná nehasnoucí plamen tvé lásky. Ty jsi stanovil způsob, jak tajemným neviditelným způsobem pokračovat ve své boholidské přítomnosti mezi námi. Nejen ve mši svaté, ale kdykoli přijdeme, vždy jsi připraven nás přijmout, posílit, povzbudit, potěšit s pohotovostí své pozorné lásky ke všem.

Ó Ježíši, věčný Bože, děkuji Ti za Tvé nesčetné milosti a dobrodiní. Ať každý úder mého srdce je novou písní díkyčinění Tobě, Bože. Každá kapka mé krve ať pracuje pro Tebe, Pane; má duše ať je jedinou písní ke chvále Tvého milosrdenství. Miluji Tě, Bože, kvůli Tobě samému.

Ticho

Pane náš dobrý, děkujeme Ti za každý nový den, za to, že jsme se mohli narodit a za to, že žijeme. **Díky Tobě Pane.**

Děkujeme Ti za to, že nám stále odpouštíš hříchy, a dáváš nám stále nové šance.

Děkujeme Ti za všechny Boží služebníky, kteří nám pomáhají Tě více poznávat.

Děkujeme Ti za všechny lidi, které nám posíláš do cesty.

Děkujeme Ti, že nás užíváš jako své nástroje a skrze nás působíš na životy všech lidí.

Děkujeme Ti za to, že máme co jíst a pít.

Děkujeme Ti Pane, že jsi stále s námi, nejen ve chvílích kdy se ztišíme a soustředíme se jen na Tebe.

Děkujeme Ti, Pane, že kdykoliv zvedneme hlavu od práce a zalétneme pohledem k Tobě, Ty na nás mrkneš a usměješ se: „*Jsem tu pořád s tebou a myslím na tebe!*“, a dál přebýváš v našem srdci, i když my se už soustředíme na něco jiného.

Píseň

Smír

Pane Ježíši, při troše pokory a soudnosti není tak těžké pochopit, že tě potřebuji na každém kroku a že tvou sílu dostanu ve svatém přijímání. Těžší než tebe je přijímat sám sebe s tím, že i když tě tak často přijímám a ty mi jistě dáváš dost své božské síly, je to na mém životě tak málo znát. A ještě těžší je přijímat své bratry a sestry, přijímat každého člověka, i toho, který mi nevyhovuje, na kterém vidím jen chyby, s kterým se tak těžko vychází.

Vím, že mám v každém člověku vidět tebe. Vyznávám, že jsem v tom často zklamal. Vyznávám s bolestí, že zdaleka nemám tvoji lásku, která přijala mne, přijala všechny lidi i s jejich slabostmi a hříchy, abychom mohli říkat: „Hle, Beránek Boží, který na sebe vzal hříchy světa!“ Uznáváme, že jsme byli často nevěrní svému křestnímu slibu a nechávali se ovládat duchem zla.

Na přijímání

*Beránku Tichý,
buď se mnou chvíli,
abych já mohla žít,
nepřestávat věřit a jen s Tebou být.
Svým hříchem Pane,
zraňuji Tě, a ty stále říkáš: „Miluji Tě“.
Chci Tě mít ráda víc,
dát Ti pusu na Tvou líc,
já toužím s Tebou být, já Tě chci ctít!*

Ticho

Povzbuzení tvou láskou, přinášíme ti svou slabost, svou bezmocnost a všechna svoje provinění a prosíme: **Odpusť nám, Pane!**

Pane, Ty jsi můj život a moje spása, od Tebe mám všechno, co mám a co jsem. Odpusť, že na tuto skutečnost tak ráda zapomínám.

Můj čas nepatří mně, ale Tobě, a všechno co v něm dělám jinak než Ty, činí ten čas ztraceným. Odpusť, že mnohdy marním svůj čas zbytečnostmi.

Odpusť mi, že všechny mé modlitby a všechen čas, který Ti věnuji, jsou pouhá úlitba mému štěstí, povinná dávka, aby ses nerozhněval.

Odpusť mi, že mnohdy jedním na vlastní pěst, a spoléhám se jen na sebe.

Píseň

Prosby

S důvěrou voláme: **Prosíme tě, vyslyš nás!**

Dej, Pane, mužům věrnost v každé zkoušce, hrdinskou čistotu, vnitřní sílu, tichou pracovitost, ohleduplnost a úctu svého pěstouna Josefa.

Dej, Pane, ženám obětavost, niternost, jistotu a pevnost, zbožnost a schopnost své Matky Marie ukazovat vzhůru nevinností, krásou a čistotou.

Dej, Pane, mládeži odvahu prosadit se a otevřít novou kapitolu lidských dějin.

- chlapcům dej, aby v zodpovědnosti naplnili poslání, ke kterému je voláš.
- dívkám dej, ať je vždy zdobí nejen šat, ale především zářivé roucho milosti, aby jejich vnější krása byla vždy odleskem krásy jejich nitra.

Pane, ty jsi říkal: "Nechejte maličkých přijít ke mně a nebraňte jim, neboť takovým patří nebeské království!" - Dej našim dětem, ať mohou stále přicházet k tobě poznávat tvou lásku, aby jim stále patřilo Boží království

Píseň

Modlitba sv. Jana Pavla II. za mladé lidi hledající své povolání

Ježíši, Synu Boží, v němž přebývá plnost božství,
ty voláš všechny pokřtěné, aby „zajeli na hlubinu“
a šli cestou svatosti.

Vzbuď v srdcích mladých lidí touhu být
v dnešním světě svědky moci tvé lásky.
Naplň je svým Duchem odvahy a rozvážnosti,
aby byli schopni odhalit plnou pravdu
o sobě a o svém povolání.

Náš Spasiteli, poslaný Otcem zjevit nám milosrdnou lásku,
dej své církvi dar mladých lidí připravených zajet na hlubinu,
aby byli mezi bratry projevem tvé přítomnosti,
která obnovuje a zachraňuje.

Svatá Panno Maria, Matko Spasitelova,
spolehlivá průvodkyně na cestě k Bohu a k bližnímu,
ty, která jsi uchovávala jeho slovo ve svém srdci,
podpírej svou mateřskou přímluvou rodiny a církevní společenství,
aby pomáhaly mladým a dospívajícím lidem
odpovědět velkomyslně na Pánovo volání. Amen
Prosme tohoto světce o přímluvu: Svatý Jane Pavle II.,
oroduj za nás.

Neskutečně silný příběh newyorského taxikáře

Přijel jsem na zadanou adresu a zatroubil. Po několika minutách čekání jsem zatroubil znovu. Měla to být moje poslední jízda toho dne, a tak jsem si říkal, že bych mohl odjet, ale místo toho jsem auto zaparkoval, šel ke dveřím a zaklepal. „*Chvilíčku*“, ozval se za dveřmi slabý hlas starší ženy. Slyšel jsem, jak tam něco táhne po zemi.

Po dlouhé čekání se dveře otevřely. Stála přede mnou malá, přibližně devadesátiletá žena. Byla oblečená v hedvábných šatech a kloboučku se sítkou, jako v nějakém filmu ze čtyřicátých let. Vedle ní stál na zemi malý kufřík. Byt vypadal, jako by v něm nikdo po mnoho let nebydlel. Všechnen nábytek byl zakrytý prostěradly. Na stěnách nebyly hodiny, na poličkách nebyly ani hrnečky ani nějaké ozdůbky. V rohu stála kartónová krabice plná fotografií a skleněného nádobí.

„Pomohl byste mi odnést tu tašku do auta?“, požádala mě.

Odnesl jsem zavazadlo do auta a vrátil jsem se, abych pomohl té ženě.

Chytla se mě za ruku a pomalu jsme šli k vozu. Neustále mi děkovala za laskavost. *„To přece nic není“*, řekl jsem jí, *„snažím se jen chovat se ke svým pasažérům tak, jak bych chtěl, aby se lidé chovali k mé matce“*.

„To jsi opravdu hodný chlapec“, řekla mi. Když jsme se usadili do auta, nadiktovala mi adresu a zeptala se, zda bychom mohli jet přes centrum.

„To ale není nejkratší cesta“, upozornil jsem ji.

„Ach ano, já vím“, řekla. *„Já nespěchám. Jsem na cestě do hospice“*.

Podíval jsem se do zpětného zrcátka. Její oči se leskly. *„Už nemám žádnou rodinu“*, pokračovala tichým hlasem. *„Lékař říká, že mi nezůstává moc času“*.

Pomalou jsem natáhl ruku a vypnul taxametr.

„Jakou cestou byste chtěla jet?“, zeptal jsem se.

Následující dvě hodiny jsme jezdili po městě. Ukázala mi budovu, kde kdysi dávno pracovala jako obsluha výtahu. Jeli jsme čtvrtí, kde s mužem žili jako novomanželé. Přivedla mě ke skladu nábytku, v němž byl kdysi taneční sál, kam chodila ještě jako malá holčička.

Občas mě požádala, ať zabrzdím před konkrétní budovou nebo uličkou. Seděla schoulená v koutku, beze slova. Najednou řekla: *„Jsem již unavená, asi pojedeme“*.

Jeli jsme mlčky na adresu, kterou mi dala. Byla to nízká budova, něco jako maličké sanatorium s příjezdovou cestou podél průčelí. Jakmile jsem zastavil, přišli k autu dva ošetřovatelé. Opatrně jí pomohli vystoupit. Museli ji čekat. Otevřel jsem kufr, a zanesl její malé zavazadlo do dveří. Žena už seděla na kolečkovém křesle.

„Kolik vám dlužím“, ptala se a vytáhla kabelku.

„Nic“, řekl jsem.

„Vždyť si musíte vydělávat na živobytí“, namítla.

„Mám i jiné pasažéry“, odpověděl jsem.

Téměř bez přemýšlení jsem se k ní sklonil a objal ji. Ona mě také pevně objala.

„Daroval jsi staré ženě trochu štěstí“, řekla. *„Děkuji ti“*.

Stiskl jsem jí ruku a odešel. Dveře se za mými zády zavřely a byl to zvuk uzavírající další knihu života...

Na zpáteční cestě jsem nebral žádné pasažéry. Jel jsem, kam mě vedly oči, ponořený do myšlenek. Nemohl jsem ten den ani s nikým mluvit. Co kdyby ta paní natrefila na nějakého našťavaného řidiče, nebo na někoho, kdo by nechtěl tak dlouho čekat? Co kdybych jí odmítl splnit její prosbu nebo co kdybych byl jen párkrát zatroubil a prostě odjel? Nakonec bych chtěl říct, že nic důležitějšího jsem ještě v životě neudělal.

Jsme zvyklí si myslet, že náš život se otáčí v kruzích kolem velikých okamžiků, ale ty velké okamžiky nás často zastihnou nepřipravené, protože jsou krásně zahalené tím, co někteří mohou považovat za maličkost.

Píseň

Modlitba za mládež

Pane Ježíši, jsme tady a chceme se modlit za sebe navzájem.

Prosíme za každého mladého člověka v našem děkanátu. Dej, ať v Tobě nalézáme pravého přítele.

Prosíme za ty, kdo Tě neznají, ať už je to z jakéhokoliv důvodu. Sešli na nás zde přítomné svého Ducha, ať dokážeme tyto hledající ovečky přivést k Tobě. Ty sám je pak naplň radostí z Tvé přítomnosti.

Panno Maria, maminko naše a také všech kněží, přimlouvej se za našeho kaplana, otce Martina a za místního kněze Piotra Wardeckého, ať dokáží svůj úkol pastýřů plnit zodpovědně a s nadšením.

Maria, zahal svým pláštěm lásky také všechny naše animátory, aby svým působením pomáhali tam, kde je to potřeba a byli tak dobrým příkladem druhým.

Zdrávas Maria...